

lige forslag havde mulighed for at opnå almindelig enighed, herunder Storbritanniens støtte, medens en vedtagelse af det afroasiatiske eller det latinamerikanske forslag blot ville resultere i endnu en papirresolution, der ville kunne skade såvel Sydvestafrika-sagen som FN's omdømme.

De skandinaviske indlæg fremhævede, at den ekstraordinære generalforsamlings beslutninger burde være konkrete og konstruktive og i denne forbindelse opretholde den under 21. samling opnåede enighed. På *Danmarks* vegne udtalte *ambassadør Tabor*, at der nok synes enighed om oprettelsen af et Sydvestafrika-råd, men ikke om dette nye FN-organs beføjelser. Endvidere havde der ikke været tilstrækkelig tid til detaljerede undersøgelser om fremgangsmåden for oprettelsen af og opgaverne for en midlertidig administration for Sydvestafrika. Af praktiske grunde måtte Sydvestafrika-rådet dog under alle omstændigheder have til opgave at træde i kontakt såvel med den lokale befolkning som med Sydafrikas regering med henblik på overførelsen af administrationen for Sydvestafrika til FN, idet der dog under ingen omstændigheder kunne forhandles om res. 2145s bestemmelser og formål. De fra østlig side fremkomne forslag om straks at erklære Sydvestafrika for uafhængigt ville modarbejde resolutionens formål, at bringe selvbestemmelse til Sydvestafrikas folk, idet landet overladt til sig selv ville gå kaos og interne stridigheder i møde, da den lokale befolkning som følge af Sydafrikas bevidste „del og herskpolitik“ ikke havde haft lejlighed til at tage del i landets ledelse og administration. Det fremgik af debatten, at medlemmerne indtog en tøvende holdning til sikkerhedsrådets involvering i sagen på nuværende tidspunkt. Afslutningsvis udtalte det, at sagen under den ekstraordinære generalforsamling måtte bringes et skridt videre under opretholdelse af den overvældende enighed, der opnåedes under 21. generalforsamling; såfremt et kompromis ikke blev opnået, ville dette alene være til fordel for de få, der er imod Sydvestafrikas uafhængighed.

2. Den 26. april fremlagde Nigerias FN-ambassadør på 57 afro-asiatiske landes samt Jugoslaviens vegne et resolutionsforslag, der

i det væsentlige fulgte det afrikanske forslag i ad hoc-komiteen.

Ifølge dette resolutionsforslag skulle 5. ekstraordinære generalforsamling, der bekræftede Sydvestafrikas territoriale integritet, oprette et FN-råd for Sydvestafrika, omfattende 11 medlemsstater, med bemyndigelse til at administrere Sydvestafrika, indtil det opnåede uafhængighed; udstede de for områdets administration fornødne love og bekendtgørelser, indtil en lovgivende forsamling er valgt på grundlag af almindelig og lige valgret; sammenkalde en forfatningsgivende forsamling til udarbejdelse af en grundlov; tage alle nødvendige skridt til opretholdelse af lov og orden samt rapportere til generalforsamlingen hver tredje måned om administrationen af området. Rådet, der skulle være ansvarligt over for generalforsamlingen, skulle overlade udøvende og administrative opgaver til en FN-kommisær for Sydvestafrika, der skulle udnævnes af den ekstraordinære generalforsamling efter generalsekretærens nominering og skulle være ansvarlig over for Sydvestafrika-rådet.

Administrationen af Sydvestafrika skulle finansieres af lokale indtægter. Udgifter, der havde direkte forbindelse til rådets og kommissærens funktioner, skulle afholdes over FN's regulære budget.

Sydvestafrika-rådet, der skulle have sæde i Sydvestafrika, blev anmodet om uopholdeligt at begive sig til området med henblik på at overtage områdets administration, at sikre sydafrikanske politi- og militærstyrkers og andet personels tilbagetrækning og erstatte disse med personale, i første række lokalt ansatte, der handlede under Sydvestafrikarådets autoritet.

Generalforsamlingen skulle anmode sikkerhedsrådet om at tage alle nødvendige skridt for at gøre det muligt for Sydvestafrika-rådet at udøve sine funktioner og sit ansvar og skulle erklære, at Sydafrikas fortsatte tilstedeværelse i Sydvestafrika samt enhver handling, der hindrede rådet i at udføre sine opgaver, var en aggressionshandling mod Sydvestafrikas folk og territoriale integritet og en åbenbar udfordring til FN's autoritet, der ville nødvendiggøre tvangsforanstaltninger under pagtens kapitel VII mod Sydafrika. Sikkerhedsrådet blev ligeledes anmodet om at tage passende